

Sygn. akt I C 107/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2017r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR Barbara Nowicka

Protokolant: starszy sekretarz sądowy E. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 września 2017 r. w S. sprawy

z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **D. K.**

o zapłatę kwoty 1.335,47 zł

I. zasądza od pozwanej D. K. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 615,47 zł (sześćset piętnaście złotych i 47/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28.09.2016 r. do dnia 15.09.2017 r.;

II. zasądzone w pkt I świadczenie rozkłada na 6 (sześć) rat, płatnych do 25-go dnia każdego miesiąca, począwszy od października 2017 roku, w następującej wysokości:

1/ pierwsza rata w wysokości 115,47 zł (sto piętnaście złotych i 47/100), płatna wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie obliczanymi od kwoty 615,47 zł (sześćset piętnaście złotych i 47/100) od dnia 28.09.2016 r. do 15.09.2017 r. oraz wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie obliczanymi od kwoty 115,47 zł (sto piętnaście złotych i 47/100), w przypadku nieuiszczenia tej raty w terminie,

2/ pięć kolejnych rat w wysokości po 100 zł (sto złotych) każda, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku nieuiszczenia którejkolwiek z rat w terminie,

III. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

IV. nie obciąża pozwanej kosztami procesu.

Sygn. akt I C 107/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł w dniu 28.09.2016 r. do Sądu Rejonowego w Lublinie o zasądzenie od pozwanej D. K. kwoty 1.335,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 270,- zł..

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony łączyła umowa pożyczki pieniężnej nr (...), wypłacona w dniu 15.01.2016r., zaś wymagalne zadłużenie pozwanej z tytułu tej umowy wynosi 1.335,47 zł.

W dniu 15.12.2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał postanowienie, w którym wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Słupsku.

W piśmie z dnia 07.02.2017r., wniesionym przed rozpoczęciem rozprawy, powód poinformował o dokonaniu wpłaty po wytoczeniu powództwa przez pozwaną i ograniczył powództwo do kwoty 735,47 zł. W kolejnym piśmie, wniesionym po rozpoczęciu rozprawy, strona powodowa ponownie ograniczyła powództwo do kwoty 615,47 zł.

W odpowiedzi na powyższe pozwana D. K. nie sprzeciwiając się w terminie wyznaczonym 14 dni częściowemu cofnięciu pozwu oświadczyła, że uznaje powództwo w kwocie wskazanej po ograniczeniu. Wniosła o rozłożenie zasądzonej należności na raty oraz zwolnienie z kosztów procesu. Wskazała, że żyje tylko z zasiłków pomocy społecznej, ma dwójkę dzieci w wieku 12 i 11 lat i jest samotną matką, zaś syn pozwanej jest niewidomy. Pobiera świadczenia z programu 500+ i w sumie wraz z dochodami z zasiłku opiekuńczego z tytułu opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem, osiąga dochód w kwocie 3.200,- zł. Pozwana spłaca kredyty w dwóch bankach, płacąc ok. 1.600,- zł raty. Przeciwno pozwanej prowadzona jest również egzekucja komornicza, która pozostaje bezskuteczna.

W piśmie z dnia 23.08.2017r. powód wyraził zgodę na rozłożenie na raty należności na podstawie art. 320 kpc.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14.01.2016r. (...) S.A. i D. K. zawarli umowę pożyczki, z której pozwana nie wywiązała się. Jej zadłużenie z tego tytułu wynosi 615,47 zł. (bezsporne), nadto:

dowód: umowa pożyczki /k.21-29 akt/.

D. K. jest matką samotnie wychowującą dwoje dzieci w wieku 11 i 12 lat. Syn pozwanej jest niewidomy. Pozwana utrzymuje się z zasiłków pomocy społecznej, pobiera świadczenia z programu 500+ i w sumie, wraz z dochodami z zasiłku opiekuńczego z tytułu opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem, osiąga dochód w kwocie 3.200,- zł. Pozwana spłaca kredyty w dwóch bankach, płacąc ok. 1.600,- zł raty. Przeciwno pozwanej prowadzona jest również egzekucja komornicza, która pozostaje bezskuteczna. (bezsporne).

Sąd zważył, co następuje:

Strona powodowa cofnęła powództwo w części, przy czym cofnięcie to uznano za skuteczne w rozumieniu art. 203 § 1 kpc, w związku z czym Sąd umorzył postępowanie w części, na podstawie art. 355 § 1 kpc, o czym orzeczono jak w pkt III wyroku.

W zakresie podtrzymanym, powództwo – jako uznane w całości przez pozwaną – podlegało uwzględnieniu.

Pozwana na rozprawie uznała roszczenie co do wysokości oraz co do zasady, wnosząc o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

Sąd zważył, iż zgodnie z art. 213 § 2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie brak było podstaw dla stwierdzenia, iżby uznanie powództwa przez pozwaną godziło w jakikolwiek przepis prawa, zmierzało do jego obejścia, czy byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Wzgląd na powyższe przesądzał o rozstrzygnięciu jak w pkt I sentencji wyroku.

Uznając powództwo co do wysokości oraz co do zasady pozwana wniosła o rozłożenie należności na raty w wysokości 100,00 zł miesięcznie wskazując, że poczuwa się do obowiązku spłaty zadłużenia i deklarując, że taka kwotę miesięcznej raty będzie w stanie wygospodarować z zasiłków.

Na rozłożenie na raty należności w wyroku strona powodowa wyraziła zgodę.

Sąd zważył, że zgodnie z treścią art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. W doktrynie podkreśla się, że uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody.

Analizując szczegółowo sytuację zdrowotną, majątkową i osobistą pozwanej Sąd uznał, że wniosek na raty zasługuje na uwzględnienie. Biorąc pod uwagę sytuację przedstawioną na posiedzeniu sądowym, nie kwestionowaną przez stronę powodową, Sąd uznał za celowe rozłożenie zasądzonej kwoty na raty w wysokości po ok. 100,00 zł, albowiem sytuacja materialna pozwanej jest na tyle zła, by uniemożliwić jej spłatę zobowiązania w całości, a jednocześnie - w związku z osiąganym przez nią stałym dochodem w postaci zasiłków - daje jej możliwość realnej spłaty tegoż zobowiązania w wysokości 100,00 zł miesięcznie, pozwalając na uniknięcie tym samym przymusu egzekucyjnego.

Sąd zważył jednocześnie, że w judykaturze i doktrynie przedmiot rozważań stanowiło zagadnienie odsetek w przypadku rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. W uchwale składu siedmiu sędziów SN - zasada prawna - z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61 wyrażono w tej kwestii następujący pogląd: "Rozkładając z mocy art. 320 k.p.c. zasądzone świadczenia pieniężne na raty, sąd nie może - na podstawie tego przepisu - odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie; rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat". Zapatrywanie to powtórzono w uchwale SN z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 147. Przytoczone stanowisko spotkało się z aprobatą w doktrynie (W. S., Przegląd orzecznictwa SN, PiP 1972, z. 2, s. 108; J. S., E. W., Przegląd orzecznictwa SN, NP 1972, nr 6, s. 963). Podkreślić przy tym trzeba, że niemożność naliczania odsetek za czas od wydania wyroku w przypadku rozłożenia świadczenia na raty ustaje z chwilą nadejścia terminu płatności poszczególnych rat. Jeśli zatem pozwana opóźnia się z zapłatą poszczególnych rat, powodowi należą się odsetki za opóźnienia.

Podzielając w zupełności przytoczone poglądy, Sąd orzekł jak w pkt II wyroku uznając, że taki orzeczenie o rozłożeniu należności na raty może umożliwić pozwanej wykonanie orzeczenia w sposób skuteczny, a jednocześnie uwzględnia też słuszne interesy powoda.

O kosztach jak w pkt IV wyroku orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

Przepis ten stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Przytoczona regulacja urzeczywistnia zasadę słuszności i stanowi wyłom w zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Nie konkretyzuje on pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, toteż ich kwalifikacja należy do sądu, który – uwzględniając całokształt okoliczności konkretnej sprawy – może nie obciążyć strony przegrywającej kosztami procesu.

Oceniając, czy zachodzi w niniejszej sprawie wypadek szczególnie uzasadniony Sąd wziął pod uwagę sytuację pozaprosesową pozwanej, szczególnie jej sytuację rodzinną, życiową i materialną. Na podstawie niekwestionowanych przez powoda twierdzeń pozwanej Sąd ustalił, że pozwana jest matką samotnie wychowującą dwójkę dzieci, a których jedno jest niewidome. Utrzymuje się z zasiłków oraz świadczenia z programu 500+, spłacając miesięcznie ok. 1.600,- zł rat wobec dwóch innych wierzycieli, a prowadzona przeciwko niej egzekucja komornicza jest bezskuteczna. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd doszedł do wniosku, iż pozwana jest osobą ubogą, o ograniczonej - z uwagi na niepełnosprawność dziecka - możliwości podjęcia pracy pozwalającej na polepszenie materialnego bytu, a także zaspokojenia roszczeń z tytułu kosztów procesu.